

Arrest

nr. 303 600 van 22 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. VAN DER HAERT, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het beroep is gericht tegen een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder) op 21 april 2023.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. T., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd bij benadering geboren op (...) januari 2001 in de stad Rawalpindi in de Pakistaanse provincie Punjab. Toen u ongeveer drie jaar oud was, verhuisde u samen met uw ouders, broers en zussen terug naar Afghanistan. Jullie vestigden zich in het dorp Osmankhail in het district Said Karam in de Afghaanse provincie Paktia. Enkele jaren later verloor u op jonge leeftijd uw moeder na een ziekte. Doorheen uw jeugd ging u slechts af en toe naar school in het district, de slechte veiligheidssituatie liet een stabiele

opening van de scholen niet toe. Later volgde u een vorm van werkopleiding in Gardez, waar u elektronische machines leerde opereren.

Uw oom langs moederszijde diende alreeds twaalf of dertien jaar bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Hij was begonnen als soldaat maar kon zich doorheen de jaren opwerken tot de rang toran, oftewel kapitein. Gedurende zijn carrière bij het leger was uw oom actief op verscheidene plekken in het land, waarbij hij zich voornamelijk bezighield met ontmijning. Sinds iets meer dan een jaar was uw oom gevestigd in een dorp wat verderop in uw district. Uw oom had geen kinderen, waardoor u hem bijstond in dagelijkse taken. Twee tot drie keer per week ging u bij uw maternale oom, u bleef er tevens geregeld overnachten en trok met hem de baan op.

Op een dag kreeg u telefoon van de lokale mullah, die regelmatig jongeren inschakelde voor klusjes in de moskee. U ging naar hem toe en vond hem bij de moskee in het gezelschap van enkele talibanleden. Eenmaal aangekomen, begon de mullah u te vertellen over de jihad en vertelde hij dat de overheid het juiste pad niet volgde. U stelde niets met de overheid te maken te hebben, waarna ze u foto's toonden waarop u samen met uw maternale oom te zien was en u zeiden dat u dus de overheid steunde. U ontkende en relativeerde dat u enkel af en toe uw oom in het dagelijkse leven hielp. Vervolgens werd u opgedragen om uw oom naar een plek te brengen zodat de taliban met hem kon praten. De mullah verzekerde u dat er enkel gepraat zou worden en dat ze uw oom ervan zouden proberen te overtuigen om zijn job op te geven. U reageerde terughoudend, maar na enige overtuiging ging u akkoord. Na deze ontmoeting keerde u huiswaarts. Ondanks het feit dat de mullah en de taliban u op het hart hadden gedrukt om niemand te vertellen over jullie bijeenkomst, lichtte u nog diezelfde nacht uw vader en uw broer in over het hele gebeuren. Zij reageerden afwijzend en stelden dat uw oom de taliban niet mocht ontmoeten, men wist immers niet wat er dan kon gebeuren. De volgende dag verzamelde uw vader enkele dorpsouderen en ging hij het gesprek aan met de mullah. Uw vader herhaalde stellig dat u niets met de overheid te maken had, waarop de mullah uw vader geruststelde. Uw vader vertrouwde de mullah echter niet volkomen en na zijn thuiskomst droeg hij u op om het huis voor alle zekerheid niet te verlaten. Gedurende twee tot drie dagen bleef u thuis, maar u begon zich te vervelen. U verliet uw woning en ging wat verderop boodschappen doen. Op de markt werd u meegenomen door twee mannen, die u vervolgens naar de mullah brachten. Daar werd u opgewacht door een stuk of acht talibanleden. Ze waren erg kwaad omdat u niet had gedaan wat u was opgedragen, maar dan wel uw mond voorbij had gepraat. U werd bij de keel gegrepen en kreeg slagen te verwerken. Opnieuw werd u gezegd om uw oom langs moederszijde naar hen te brengen, ditmaal gold de opdracht als een werkelijke verplichting. Nadat de taliban u liet gaan, ging u rechtstreeks naar de woning van uw oom langs moederszijde. U vertelde alles wat er was gebeurd, waarop uw oom reageerde dat hij ook al bedreigingen vanwege de taliban had ontvangen, maar dat hij zich nooit bij de groepering zou presenteren. U bleef vervolgens gedurende ongeveer een week in het huis van uw oom. Daaropvolgend kwam uw vader bij u en uw maternale oom. Hij was overstuur en gaf uw oom de schuld van alle problemen die de familie nu overkwamen. Er werd besloten dat het beter zou zijn dat u wat tijd zou doorbrengen in het huis van uw zus in Kabul tot de situatie meer gekalmeerd was. Toen u in Kabul was, kwam de taliban naar uw ouderlijke woning een halve kilometer verderop. Uw vader werd geduwd en de talibanleden vroegen naar u. De situatie bleek duidelijk niet tot rust te zijn gekomen en daarbij was het huis van uw zus niet geschikt om er nog langere tijd te verblijven, waarop werd besloten dat het beter was dat u Afghanistan zou verlaten.

Ongeveer tien tot twaalf dagen na uw aankomst in Kabul verliet u Afghanistan en reisde u naar België. In totaal was u ongeveer 9 maanden onderweg. Vervolgens deed u op 28 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een foto van uw taskara, een foto van een vertaling van uw taskara (opgesteld door uw broer), een foto van uw geboorteakte, een foto van uw voorgaande taskara, een foto van uw vaders taskara, een foto van uw moeders Pakistaanse Proof of Registrationkaart (PoR-kaart), een foto van de taskara van uw oom langs moederszijde, een foto van uw ooms militaire boekje, een foto van de badge van uw oom, een foto van de bankkaart van uw oom, foto's van werkcertificaten van uw oom, een foto van een identiteitskaart van uw oom en een medisch attest d.d. 20/03/2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest te zullen worden gedood, nadat u eerder reeds door de taliban zou zijn belaagd in verband met het zogenaamde werk dat uw oom langs moederszijde voor het Afghaanse nationale leger (ANA) zou hebben uitgevoerd (CGVS, p. 26). Er dient echter te worden vastgesteld uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, alsook kunnen er enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door u aangebrachte asielmotieven en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient het CGVS aanzienlijke twijfels te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten die u uw oom langs moederszijde toeschrijft. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat u, ondanks dat u beweert dat uw oom jarenlang in een bijzonder hoge functie in het Afghaanse leger zou hebben gediend en u beweert met hem een hechte band te koesteren, in wezen weinig doorleefde informatie weet te verstrekken omtrent uw ooms zogenaamde job en dat uw verklaringen hieromtrent op verscheidene punten minstens merkwaardig te noemen zijn. U slaagt er geheel niet in om aan te tonen dat de broer van uw moeder werkelijk actief zou zijn geweest als toran, oftewel kapitein, in het leger. In deze dient te worden benadrukt dat een toran een commissioned officer betreft en dat dit wel degelijk een erg hoge rang vormt binnen het leger. Gezien uw oom dergelijke rang zou hebben bekleed en gezien de vertrouwensband die u met uw oom wenst voor te houden, betekent dit dat er beslist van u als volwassen man kan worden verwacht dat u op doorleefde, omstandige en juiste manier over uw ooms zogenaamde werkactiviteiten kan vertellen. Het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen geeft dat uw oom een dergelijk hoge rang binnen het leger zou hebben verkregen enkel en alleen omdat hij nu eenmaal al jarenlang zou hebben gediend, doet dan ook alreeds behoorlijk merkwaardig aan (CGVS, p. 20). Wanneer u hieromtrent verder wordt gevraagd en u tevens wordt gesteld dat uw verklaring minstens vreemd te noemen is, herhaalt u in wezen slechts wat u al eerder vermeldde (CGVS, p. 21). Dat uw oom een commissioned officer binnen het Afghaanse leger zou zijn geworden en een dergelijk hoge rang zou hebben bereikt louter en alleen op basis van een ongeveer tienjarige anciënniteit, kan moeilijk worden aangenomen. Uw verklaringen hieromtrent doen alreeds danig de wenkbrauwen fronsen. Uw beschrijving van de taken die uw oom als toran op zich zou hebben genomen blijven daarbij ook eerder oppervlakkig (CGVS, p. 19). Indien uw oom werkelijk deze functie jarenlang op meerdere plekken in het land zou hebben uitgevoerd en u werkelijk meermaals per week met hem samen zou zijn gekomen, kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat u iets meer gedetailleerde informatie hieromtrent zou kunnen weergeven. U kan echter eveneens niet weergeven in welk korps uw oom dan net actief zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Ook op de vraag in welke company, welke brigade en welk bataljon uw oom dan net zou hebben gediend of hij de leiding zou hebben gehad, dient u het antwoord schuldig te blijven. U blijkt evenmin op de hoogte van de manier waarop uw oom dan net zijn bevelen zou hebben ontvangen en wie dan zijn eigen bevelhebbers zouden zijn geweest (CGVS, p. 21). Doorheen uw verklaringen slaagt u er niet in om enigszins het profiel dat u uw oom aanmeet, aannemelijk te maken. De informatie die u verschaft is immers beperkt en eerder vaag te noemen, alsook kunnen er merkwaardige elementen worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten – met name de foto van de taskara van uw oom langs moederszijde, de foto van uw ooms militaire boekje, de foto van de badge van uw oom, de foto van de bankkaart van uw oom, de foto's van werkcertificaten van uw oom en de foto van een identiteitskaart van uw oom (zie documenten 7 tot en met 12 in de groene farde van het administratief dossier) – zijn daarbij niet in staat om uw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee u de zogenaamde werkactiviteiten van uw oom wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Daarbij dient te worden benadrukt dat het in deze slechts om foto's en kopieën van documenten gaat, hetgeen de bewijswaarde van de documenten duidelijk verder relativeert. Aan privé-foto's kan bovendien geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarbij dient het CGVS aan te stippen dat u in wezen op geen enkele manier weet aan te tonen dat de man vermeld in de aangebrachte documenten en afgebeeld op de foto's in kwestie werkelijk uw oom zou zijn. U slaagt er geenszins in om enige familieband aannemelijk te maken. Het ontbreekt u in wezen volledig aan originele, betrouwbare documentatie waarmee u jullie onderlinge band objectief zou kunnen aantonen (CGVS, p. 14). Uw betoog, namelijk dat op de foto van uw ooms taskara en de foto van uw moeders PoR-kaart eenzelfde paar ouders kan worden vastgesteld, overtuigt daarbij niet. Naar analogie met bovengenoemde motivering dragen deze foto's van documenten werkelijk amper enige bewijswaarde uit. Het loutere gegeven dat er bepaalde namen al dan niet zouden overeenstemmen, toont daarbij niet op feitelijke wijze aan dat desbetreffende personen op eender welke manier met elkaar in verband kunnen worden gebracht. De door u

aangebrachte foto's van zogenaamde werkdocumenten van uw oom en een foto van diens taskara kunnen aldus niet worden weerhouden als dienstige stavingstukken en herstellen uw aangetaste geloofwaardigheid allerminst. U bent er niet in geslaagd om op ernstige wijze aan te tonen dat u de neef zou zijn van een toran binnen het Afghaanse nationale leger.

Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door u aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die in wezen danig vervlochten zouden zijn met de zogenaamde werkactiviteiten van uw oom. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van het profiel dat u uw oom aanmeet, kunnen de problemen met de taliban, waardoor u het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen.

De door u geschetste gang van zaken kan vooreerst moeilijk overtuigen. Alreeds van in den beginne kan men zich de vraag stellen met welke reden de taliban juist u zou hebben willen inschakelen om een zogenaamd hoge functionaris van het leger te treffen. U stelt dat de taliban te weten zou zijn gekomen dat u en uw oom goede contacten zouden hebben onderhouden en dat de groepering op de hoogte zou zijn geweest van het zogenaamde gegeven dat u zich vaak in het gezelschap van uw oom zou hebben bevonden, waardoor de taliban zou hebben verondersteld dat u de geknipte persoon zou zijn geweest om de groepering bij te staan in hun doel (CGVS, p. 26). Dat een geharde groepering als de taliban zich bij een dergelijke situatie dan net tot u zou hebben gericht, oogt echter volstrekt niet aannemelijk. Nergens uit uw verklaringen komt immers naar boven dat u in het verleden enige talibansympathieën zou hebben laten blijken, nergens mag blijken dat u ooit bepaalde acties zou hebben ondernomen waardoor de taliban u met vertrouwen zou hebben aanzien. Indien de taliban werkelijk zou hebben doorgehad dat u een hechte band zou hebben gekoesterd met een vermeend militair persoon, dan kan het bezwaarlijk overtuigen dat deze groepering zou hebben gelooft dat u uw oom aan hen ter beschikking zou stellen. Integendeel, door u te benaderen betreffende hun zogenaamde plannen, zou de taliban een enorm risico hebben genomen voor de eigen veiligheid. Dat de taliban ooit zou hebben gelooft dat u werkelijk uw oom aan de groepering zou uitleveren, kan niet als geloofwaardig worden bestempeld. Evenmin is het aannemelijk te noemen dat de groepering op een dergelijke manier zichzelf zou blootstellen en het risico zou lopen op vergeldingsacties. U zou zich immers in de perfecte positie hebben bevonden om informatie over de taliban te verschaffen aan de vroegere overheid, uw oom zou als zogenaamd leidinggevende binnen het leger de uitgelezen mogelijkheid hebben gehad om een vergeldingsactie tegen de taliban te plannen. Dat de taliban van u zou hebben verlangd dat u uw oom naar een welbepaalde plek zou brengen om daar leden van de taliban te ontmoeten, en de taliban u dus de kans zou hebben geboden om in samenwerking met de vroegere veiligheidsdiensten een hinderlaag op te stellen, kan moeilijk overtuigen. Uit uw verklaringen komt verder naar voren dat de taliban u bij een tweede zogenaamde benadering met geweld zou hebben geslagen en hardhandig zou hebben toegetakeld, waardoor het al helemaal mag verbazen dat de taliban ooit zou hebben verwacht dat u dan nog met de groepering zou samenwerken en uw oom niet zou inlichten (CGVS, p. 25). Het moge duidelijk zijn dat uw verklaringen alreeds van bij aanvang worden gekenmerkt door een betrekkelijk onaannemelijk karakter en dat er meteen verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daarbij oogt het enigszins opmerkelijk dat de taliban zich via een in wezen onbetrouwbare tussenpersoon tot uw oom zou hebben willen wenden en dat de groepering niet meteen zelf of via verwanten en getrouwen in actie zou zijn geschoten. De taliban zou er immers in geslaagd zijn om foto's te bemachtigen waarop u samen met uw oom te zien zou zijn geweest, de taliban bevond zich met andere woorden in de mogelijkheid om ongemerkt in jullie nabijheid te komen (CGVS, p. 22-23). Bijgevolg zou de taliban zich dus alreeds in de mogelijkheid hebben bevonden om uw oom rechtstreeks – al dan niet met behulp van burgersympathisanten – te treffen, indien dit werkelijk het oogmerk van de taliban zou hebben gevormd, waardoor het zogenaamde gegeven dat men alsnog per se u zou hebben willen gebruiken verder onaannemelijk wordt. Bovendien zou u zich na uw tweede vermeende ontmoeting met de taliban rechtstreeks naar uw oom hebben begeven, aldus tevens een gelegenheid voor de taliban om zo op directe wijze tot bij uw oom te geraken (CGVS, p. 25). U slaagt er andermaal niet in te overtuigen.

Tevens is ook uw vermeende reactie na de eerste benadering door de taliban in wezen bepaald niet aannemelijk te noemen. In deze dient de door u geschetste context in rekening worden gebracht. U stelt immers dat uw dorp eigenlijk al voor de machtsovername onder controle stond van de taliban, waarbij ook de malik de groepering genegen was (CGVS, p. 7, p. 17-18). Daarbij behoorden vele dorpelingen tot de taliban en sympathiseerde meer dan de helft van de lokale bevolking met de groepering. De taliban legde bovendien eigen regels op aan de mensen en ging over tot gewelddadige straffen wanneer deze niet werden gehoorzaamd. U zou na de eerste benadering door de taliban, waarbij de mullah en de leden van de taliban u een duidelijke opdracht zouden hebben meegegeven, allerminst hebben uitgevoerd wat men u zou hebben gevraagd (CGVS, p. 14-16). U bent met andere woorden rechtstreeks ingegaan tegen de eisen van de taliban. Dat u dan na slechts twee of drie dagen te zijn thuisgebleven, alweer doodleuk in uw eentje naar de markt zou zijn gegaan enkel en alleen omdat de verveling zou zijn toegeslagen, mag verbazing heten (CGVS, p. 15, p. 24). Het zogenaamde gegeven dat u alweer meteen uw veiligheid op het spel zou hebben gezet, terwijl u nochtans bent opgegroeid in door taliban gecontroleerd gebied en duidelijk op de hoogte bent van de regels en risico's die hiermee gepaard gaan, zonder dan ook maar enige voorzorgsmaatregel te hebben genomen, kadert niet bepaald in een logisch en aannemelijk geheel. Uw beweringen, namelijk dat u zou

hebben gedacht dat alles na die paar dagen wel weer normaal zou zijn geweest, zijn daarbij weinig ernstig te noemen.

Ook de volgende eigenaardigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen. Zo doet het vreemd aan dat u na de zogenaamde eerste benadering door de taliban, waarbij al duidelijk zou zijn geworden dat de taliban het op uw oom langs moederszijde gemunt zou hebben, uw oom geheel niet zou hebben ingelicht van het zogenaamde feit dat de taliban hem wilde spreken (CGVS, p. 24). Meer nog, u zou in wezen nooit van plan zijn geweest om uw oom dan ook maar enigszins te waarschuwen. Dat u uw oom, met wie u dus goed overeenkwam, geheel niet zou hebben willen verwittigen over het zogenaamde gegeven dat de taliban hem in het vizier zou hebben genomen en hem dus gewoon vanuit uw oogpunt zijn leven zou hebben laten verderzetten in de onwetendheid dat hij gevaar zou hebben gelopen, kan moeilijk overtuigen. Het vermeende feit dat u er dan wel voor zou hebben geopteerd om zowel uw vader als uw broer op de hoogte te brengen van hetgeen er zich zou hebben afgespeeld, laat voorgaande vaststelling nog meer in het oog springen. Ook dat u dan, wanneer u uiteindelijk te weten zou zijn gekomen dat uw oom al langere tijd door de taliban zou zijn bedreigd, gedurende een week werkelijk geen verdere details hieromtrent zou hebben weten te bemachtigen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 25). Uw uitleg, namelijk dat u gewond bij uw oom zou zijn aangekomen en uw oom zich slechts in algemene termen zou hebben uitgedrukt, biedt hiervoor niet afdoende verschooning. Verder oogt het enigszins verbazingwekkend dat uw vader u eenvoudigweg bij uw maternale oom zou zijn komen bezoeken, nadat de taliban op dat ogenblik al meermaals zou hebben laten merken dat u een doelwit zou hebben gevormd (CGVS, p. 12). Indien u werkelijk gevaar zou hebben gelopen, werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen en de taliban werkelijk naar u op zoek zou zijn gekomen, kan het moeilijk overtuigen dat uw vader van alle opties net op deze manier zijn boodschap zou zijn komen overbrengen. Op deze manier zou hij immers duidelijk hebben gemaakt waar en bij wie u zich zou hebben bevonden en u aldus nog in meer gevaar hebben geplaatst. Indien de gebeurtenissen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u ze beschrijft en u werkelijk een vrees voor uw leven zou dienen te koesteren, kan het bezwaarlijk als geloofwaardig worden bestempeld dat uw vader doodleuk en klaarblijkelijk zonder enige voorzorgsmaatregel uw verblijfplaats zou hebben weggegeven. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt verder op de helling te staan.

Overigens komt het als merkwaardig naar voren dat u als volwassen man geheel niet zou hebben geweten dat de lokale mullah, die klaarblijkelijk geregeld in contact stond met jongeren uit het dorp, in verband diende te worden gebracht met de taliban (CGVS, p. 18). Zoals hierboven reeds vermeld, stond uw dorp immers al lange tijd de facto onder talibancontrole en was een ruime meerderheid van de dorpingen voor de taliban te vinden (CGVS, p. 17). Dat u, ondanks uw goede contacten met uw oom die zich wat verderop als zogenaamd hoge functionaris met de veiligheidsdiensten zou hebben ingelaten, dan niet zou hebben opgemerkt waar de loyaliteit van de mullah te plaatsen was, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Dit verbaast des te meer, daar uw vader wel op de hoogte zou zijn geweest van de banden die de mullah met de taliban onderhield (CGVS, p. 18). Dat uw vader u dan vervolgens niet even zou inlichten of waarschuwen, gezien uw zogenaamde connecties met uw oom langs moederszijde, mag vreemd heten.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw familieleden – waarmee u tot op heden regelmatig contact onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in dezelfde woning het dorp Osmankhail en hun leven in de ruime regio ongeremd verderzetten (CGVS, p. 7, p. 10-12). Uw vader was tot afgelopen zomer aan het werk als chauffeur, ook uw broers verplaatsen zich in het kader van hun werk regelmatig doorheen de regio en naar de hoofdstad en komen geregeld thuis over de vloer. Enkele maanden geleden stapte uw jongste zus in het huwelijksbootje en werd er een kleine viering gehouden. Uw familieleden leven met andere woorden niet bepaald discreet. De taliban zou aldus alreeds ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om uw familie, en dus op die manier ook u en uw oom, te treffen. Nadat de groepering de macht in Afghanistan heeft overgenomen, hebben er echter niet meteen wezenlijke veranderingen plaatsgevonden voor uw familie, afgezien van het feit dat zij nu over minder financiële middelen beschikken en bepaalde zaken nu verboden zijn. Dat de taliban gezien de door u geschetste context, wel nog de moeite zou ondernemen om uw familie verbaal lastig te vallen zonder meer, doet tevens de wenkbrauwen fronsen indien u en uw oom werkelijk een doelwit voor de groepering zouden vormen. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Volledigheidshalve kunnen nog enkele incoherenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen uw geloofwaardigheid verder relativeert. Zo beweert u aanvankelijk dat uw oom langs moederszijde, die jarenlang werkzaam zou zijn geweest voor het nationale leger, zich tot op heden nog steeds in hetzelfde dorp in de buurt zou bevinden (CGVS, p. 11). Verbazingwekkend is dus het gegeven dat u dan quasi meteen hierop volgend naar voren brengt dat de huidige verblijfplaats van uw maternale oom niet gekend zou zijn en dat er van hem niets meer zou zijn vernomen na de machtsovername. Dat u omtrent een dermate cruciaal element in uw asielrelaas niet geheel eenduidig blijkt te zijn, doet danig de wenkbrauwen fronsen. Voorts oogt het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS plots te kennen geeft dat u geboren zou zijn in Pakistan en aldaar enkele levensjaren zou hebben doorgebracht, terwijl u in het kader van uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog te kennen gaf dat u geboren en getogen zou zijn in het dorp Osmankhail in de Afghaanse provincie Paktia (CGVS, p. 5-6; zie Verklaring DVZ, Vraag 5 & 10). Dat u er tevens niet in slaagt om consistent te zijn betreffende uw eigen persoonlijke

informatie, is evenwel opvallend te noemen. Het gegeven dat u er bovendien niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen doorheen de asielprocedure, doet finaal afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en die van de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw eigen identiteitsdocumenten betreft, u legde een foto van uw taskara, een foto van een vertaling van uw taskara, foto van uw geboorteakte en een foto van uw voorgaande taskara neer, dient het CGVS te stellen dat – hoewel het in deze slechts gaat om foto's van documenten – uw identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. De foto's van uw vaders taskara en uw moeders Proof of Registration-kaart als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, kunnen hoogstens hun eigen identiteiten staven. Wat de documenten aangaande uw oom langs moederszijde betreft, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze documenten geenszins in staat zijn om uw beweringen te onderbouwen. Het door u neergelegde medisch attest d.d. 20 maart 2023, waarin gewag wordt gemaakt van een oud letsel, is ten slotte evenmin in staat om uw verklaringen te staven. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. U legt met andere woorden geen stukken neer die uw alreeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen enigszins kunnen onderbouwen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)o/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Juridisch kader van het onderzoek van het beroep

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Nieuwe stukken en aanvullende nota 's

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer van 19 januari 2024 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de zitting een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota komt verzoeker terug op de kwestie van verwestering. Hij legt dienaangaande stukken voor die betrekking hebben op een tewerkstelling sedert eind 2022 in een Chinees restaurant waar hij in de keuken werkt en stelt onder meer varkensvlees te manipuleren. Daarnaast wijst hij ook op een relatie met een vriendin van Chinese afkomst, die hij in het restaurant heeft leren kennen en hij voert aan ook alcohol te drinken, een fitnessabonnement te hebben en een uitgaansleven erop na te houden. Verder stipt hij aan dat hij al drie jaar afwezig is uit Afghanistan. In deze nota verzoekt hij de zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. De stukken die worden gevoegd zijn verschillende arbeidscontracten van bepaalde duur waaruit blijkt dat verzoeker reeds sedert eind 2022 in het

desbetreffende restaurant werkt, daarnaast ligt ook een attest voor met een getuigenis van de restauranthoudster waarin ook wordt gesteld dat verzoeker het Frans steeds beter beheerst.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker in de inventaris de internetlink naar het rapport van OSAR "Afghanistan: risques au retour liés à "l'occidentalisation" van 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.

4. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In essentie voert hij aan dat verweerder niet op correcte wijze zijn verzoek om internationale bescherming heeft beoordeeld. Hij gaat daarbij ook uitgebreid in op de situatie voor terugkeerders en verwestering zowel voor als na de machtsovername door de taliban.

Hij verzoekt de Raad om in hoofdde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen en het dossier terug te sturen naar verweerder voor bijkomend onderzoek.

5. Beoordeling door de Raad

Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, voerde verzoeker in hoofdde een vrees voor vervolging aan ten aanzien van de taliban omwille van de activiteiten van zijn oom langs moederszijde bij het Afghaanse leger.

In de bestreden beslissing weigert verweerder aan verzoeker een internationale beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen en een gebrek aan bewijskracht van de door hem voorgelegde stukken.

In het verzoekschrift wordt deze analyse uitgebreid betwist.

5.1. Zo betwist verzoeker onder meer dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn maternale oom bij het Afghaanse leger heeft gewerkt. Hij stelt dienaangaande in het verzoekschrift als volgt:

"Verzoeker heeft heel duidelijk uitgelegd dat zijn maternale oom 12 of 13 jaar voor het voormalige Afghaanse nationaal leger heeft gewerkt (NPO, p. 18 en 19), dat hij op verschillende plaatsen heeft gewerkt (o.a. Kandahar, Helmand, Khost, Gardez (NPO, p. 19 en 20), dat hij turan was en één ster had als symbool (NPO, p. 20), dat hij de laatste jaren bodyguards had (S en M - NPO, p. 20 en 21), dat zijn oom eerst 18.000, afghanis verdiende en daarna 21.000 en 24.000 afghanis (NPO, p. 21), enz.

Verzoeker is ook heel gedetailleerd geweest over de taken die zijn oom moest uitvoeren. Zo heeft hij uitgelegd dat zijn oom drie verschillende takenpakketten had (Hij had 3 jobs. Een was om de grond vrij te maken van mijnen. De 2de was raketlanceerder. De 3de was, er is iets dat je in de grond steekt en dan gebruik je kogels. Je target de plaats met kogels" (NPO, p. 18)). Hij heeft bijvoorbeeld omtrent de ontmijningsstaak van zijn maternale oom heel gedetailleerde verklaringen afgelegd : "Hij vertelde me een keer dat hij meestal de mijnen zoekt in de grond met een machine. Hij had een machine bij dat piept 2 of 3 meter voor er een mijn is. Hij zei ook dat hij veiligheidskleding draagt, dat is heel zwaar. Het is zeer moeilijk om 2 of 3 meter te wandelen met die kleren. Die zijn zwaar. Als ze dan een mijn ontdekten, meestal maakten ze die dan onschadelijk. En als ze het niet konden ontmantelen dan plaatsten ze die in een ander ding en dan lieten ze die ontploffen" (NPO, p. 19) en "Hij zei ons een keer dat hij het hoofdkwartier had gevraagd om een werkplaats te geven. Maar zijn voorstel was afgewezen. Hij werd gestuurd naar plekken waar meer mijnen geplaatst waren of waar de oppositie zeer actief was, de situatie instabiel was. Hij kreeg contracten van de commandanten om te werken of dat gebied vrij te maken in 1 of 2 jaar. Erna eindigde het contract" (NPO, p. 21).

Voor wat betreft de carrièreloop van zijn oom, heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat deze meerdere jaren in het leger tewerkgesteld was, maar vooral ook dat zijn oom verschillende opleidingen gevolgd had (NPO, p. 19). Verzoeker weet niet wie de overste was van zijn maternale oom. Hij heeft echter duidelijk uitgelegd dat zijn oom naar de basis ging en ook telefonisch zijn bevelen kreeg (NPO, p; 21).

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij enkel rekening gehouden heeft met de "negatieve" elementen van het relaas van verzoeker en niet met de informatie die verzoeker wel heeft kunnen verstrekken, ondanks de gedetailleerde verklaringen van verzoeker. Het lijkt ook duidelijk dat de kennis die van verzoeker verwacht

wordt, disproportioneel is ten opzichte van zijn profiel. Zo heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat hij amper naar school ging in Afghanistan (NPO, p. 7) en dat zijn oom met hem niet sprak over zijn tewerkstelling, o.a. omwille van het gevaar dat dit mee zou brengen (zie o.a. p. 19 : "Ik had hem gevraagd: wat is dit. Hij zei: dit is niets voor kinderen, dus we kunnen er beter niet over spreken")."

Verzoeker blijkt ook veel stukken dienaangaande te hebben voorgelegd. Een foto van zijn moeders Pakistaanse Proof of Registrationkaart (PoR-kaart), een foto van de taskara van de oom langs moederszijde, een foto van zijn ooms militaire boekje, een foto van de badge van de oom, een foto van de bankkaart van de oom, foto's van werkcertificaten van de oom en een foto van een identificatiekaart van de oom.

Met betrekking tot de voorgelegde stukken motiveert verweerder onder meer dat de foto's slechts foto's zijn en daar geen enkele bewijswaarde kan aan worden toegekend, daar deze *"door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld."* Verder motiveert verweerder eveneens dat verzoeker er geenszins in slaagt om een familieband aannemelijk te maken. Het ontbreekt volgens verweerder *"volledig aan originele, betrouwbare documentatie waarmee [verzoeker zijn] onderlinge band objectief zou kunnen aantonen. Uw betoog, namelijk dat op de foto van uw ooms taskara en de foto van uw moeders PoR-kaart eenzelfde paar ouders kan worden vastgesteld, overtuigt daarbij niet. Naar analogie met bovengenoemde motivering dragen deze foto's van documenten werkelijk amper enige bewijswaarde uit. Het loutere gegeven dat er bepaalde namen al dan niet zouden overeenstemmen, toont daarbij niet op feitelijke wijze aan dat desbetreffende personen op eender welke manier met elkaar in verband kunnen worden gebracht."*

De Raad moet, na onderzoek van het dossier en meer specifiek het gehoorverslag vaststellen dat verzoeker inderdaad gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd aangaande de functie van zijn maternale oom. Aangaande de motieven over de documenten i.v.m. het werk van de maternale oom erkent de Raad dat foto's in se een relatieve bewijswaarde hebben, doch ziet hij niet in hoe met betrekking tot de bovengehaalde stukken er sprake is van *"inscenering van locatie en omstandigheden"*. Verder blijkt dat verzoeker ook concreet zijn familieband heeft trachten aan te tonen met verwijzing naar de taskara van de oom en de foto van de PoR-kaart van de moeder en het argument dat eenzelfde paar ouders kan worden vastgesteld. Er blijkt niet dat het dossier een vertaling bevat van de taskara van de oom.

Teneinde aangaande de geloofwaardigheid van het werk van de oom en de familiale band met kennis van zaken een oordeel te kunnen vormen, acht de Raad het noodzakelijk dat een vertaling wordt voorgelegd. Volgens artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet komt het verzoeker toe te voorzien in een vertaling van de stukken indien zij in een andere taal dan in een landstaal of het Engels zijn opgesteld. In deze fase meent de Raad aldus dat het aan verzoeker toekomt een vertaling te voorzien van het desbetreffende stuk en dit over te maken aan verweerder.

5.2. Wat betreft het risico voor terugkeerders en de vrees om als verwesterd en afvallig te worden beschouwd, wijst verzoeker in het verzoekschrift op het volgende:

"2.2. Betreffende de staatsgreep van de Taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2021 (...). Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de fundamenteën van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleed[sic] zich op een Westerse manier et[sic] gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft veel vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Verzoeker werkt in België ook in een restaurant waar alcohol verkocht wordt en varkensvlees verwerkt wordt. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

In haar gezaghebbende "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", was de UNHCR in 2018 al van mening dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben :

"There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these

countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country. Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation (...)"4. [4 UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p. 46 en 47.]

(Vrije vertaling : Er zijn meldingen van personen die uit westerse landen zijn teruggekeerd en zijn bedreigd, gemarteld of vermoord door AGE's op grond van het idee dat ze waarden hadden aangenomen die met deze landen werden geassocieerd, of dat ze "buitenlanders" waren geworden of dat ze spionnen waren voor of gesteund werden door een westers land.

Terugkeerders worden naar verluidt vaak met argwaan behandeld door de lokale gemeenschap en door overheidsfunctionarissen, wat leidt tot discriminatie en isolement. (...).

De onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van de EASO, du UNHCR, Asyls, de Vienna Institute for International Dialogue and Coopération en de antropoloog Friederike Stahlmann, werd gecompileerd door de Organisation suisse d'aide aux réfugiés in een artikel van 26 maart 2021 (stuk 3).

Wij lezen o.a. in dit rapport dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan :

« Durée du séjour à l'étranger. Plus les rapatriés ont passé de temps à l'étranger, plus il leur est difficile de dissimuler et de s'adapter aux changements de comportement et d'apparence. D'après le Danish Refugee Council (DRC), plus la personne est restée longtemps hors d'Afghanistan, plus elle était «éloignée» et plus elle sera soupçonnée d'être «occidentalisée» » (p. 6).

(Vrije vertaling : Duur van verblijf in het buitenland. Hoe langer terugkeerders in het buitenland hebben doorgebracht, hoe moeilijker het voor hen is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en zich aan te passen. Volgens de Deense Vluchtelingenraad (DRC) is het zo dat hoe langer de persoon uit Afghanistan is, hoe meer 'afgelegen' ze waren en hoe meer ze ervan worden verdacht 'verwesterd' te zijn).

Volgens de antropoloog Friederike Stahlmann, worden alle terugkeerders er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen, o.a. ook op religieus vlak :

"Ces suppositions sont souvent liées à des caricatures de la vie quotidienne en Europe, comme l'idée selon laquelle en Europe, n'importe qui peut avoir des relations sexuelles avec n'importe qui, n'importe quand et n'importe où.

Apostasie et autres inconduites en raison de l'occidentalisation. Les inconduites attendues incluent diverses formes d'apostasie, telles que la négligence des devoirs religieux, les diverses formes de blasphème et vont jusqu'à la conversion au christianisme ou l'athéisme, ainsi que les relations extra-conjugales, la consommation de porc, d'alcool et de drogues. Selon Friederike Stahlmann, il suffit d'un séjour en Europe et de doutes moraux et religieux suscités par une adaptation prévisible à la vie quotidienne européenne pour éveiller le soupçon d'apostasie » (p. 6-7).

(Vrije vertaling : Deze veronderstellingen zijn vaak verbonden met karikaturen van het dagelijkse leven in Europa, zoals het idee dat in Europa iedereen seks kan hebben met iedereen, altijd en overal.

Afvalligheid en ander wangedrag als gevolg van verwestering. Verwacht wangedrag omvat verschillende vormen van afvalligheid, zoals verwaarlozing van religieuze plichten, verschillende vormen van godslastering en zelfs bekering tot het christendom of atheïsme, evenals buitenechtelijke affaires, het eten van varkensvlees, alcohol en drugs. Volgens Friederike Stahlmann is het enige dat nodig is een verblijf in Europa en de morele en religieuze twijfels die worden gewekt door een voorzienbare aanpassing aan het Europese dagelijkse leven om de verdenking van afvalligheid te wekken).

Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld, vanwege hun familie, burens, de samenleving, maar ook de Taliban, die vandaag aan de macht zijn :

« D'après l'étude de Friederike Stahlmann, la violence à l'encontre des rapatriés ou de leurs familles en raison du rapatriement est non seulement prévisible, mais elle se produit dans un laps de temps très court. Comme un nombre important d'Afghans rapatriés quittent à nouveau le pays dans un court laps de temps, l'étude ne comprend que les expériences de 31 hommes qui sont restés dans le pays pendant au moins deux mois et pour lesquels des informations sont disponibles. D'après l'étude, sur les 31 personnes interrogées, 28 ont subi des violences. Friederike Stahlmann a divisé les 46 incidents de violence reportés en deux catégories. 22 incidents qui concernaient 17 victimes s'expliquent par le séjour en Europe ou le statut de personne rapatriée de force » (p. 8 en 9).

(Vrije vertaling : Volgens de studie van Friederike Stahlmann is geweld tegen terugkeerders of hun families als gevolg van repatriëring niet alleen voorspelbaar, maar vindt het plaats binnen een zeer korte periode. Omdat een aanzienlijk aantal teruggekeerde Afghanen binnen korte tijd het land weer verlaat, bevat het onderzoek alleen de ervaringen meegenomen van 31 mannen die minimaal twee maanden in het land verbleven en over wie informatie beschikbaar is. Volgens de studie hadden 28 van de 31 geïnterviewde personen te maken gehad met geweld. Friederik Stahlmann verdeelde de 46 gemelde geweldsincidenten in twee categorieën. 22 incidenten waarbij 17 slachtoffers betrokken waren, zijn te verklaren door het verblijf in Europa of de status van gedwongen gerepatriëerde persoon).

(...)

« Plus d'un quart des 31 rapatriés interrogés par Friederike Stahlmann ont subi des violences perpétrées par des membres de la population générale en raison de «caractéristiques occidentales» ou de leur passé en Europe. Pour l'accusation sur laquelle se fonde la violence, c'est-à-dire celle d'avoir perdu la foi et donc d'être devenu un infidèle (kafir), la violation des attentes religieuses et sociales respectives applicables suffisait.

Selon l'étude de Friederike Stahlmann, les conséquences vont de l'exclusion sociale en raison de la stigmatisation jusqu'au meurtre. L'étude du VIDC conclut également que les rapatriés ne sont pas seulement la cible des talibans ou de «l'État islamique» en raison de leur «occidentalisation», mais qu'ils sont également agressés et menacés par leurs familles et la communauté locale en raison des stigmates qui les désignent comme «trop occidentalisés» ou «infidèles» » (p. 10).

(Vrije vertaling : Meer dan een kwart van de 31 terugkeerders die door Friederike Stahlmann werden geïnterviewd, had te maken met geweld gepleegd door leden van de algemene bevolking vanwege "westerse kenmerken" of hun achtergrond in Europa. Voor het verwijt waarop het geweld berust, namelijk het geloof te hebben verloren en daarmee een ongelovige (kafir) te zijn geworden, was de schending van de respectievelijk geldende religieuze en maatschappelijke verwachtingen voldoende. Volgens het onderzoek van Friederike Stahlmann lopen de gevolgen uiteen van sociale uitsluiting door stigmatisering tot moord. De VIDC-studie concludeert ook dat terugkeerders niet alleen het doelwit zijn van de Taliban of 'Islamitische Staat' vanwege hun 'verwestersing', maar ook worden aangevallen en bedreigd door hun families en de lokale gemeenschap. verwesterd" of "ongelovigen".

Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord :

« Menaces et meurtres de rapatriés par les talibans. Le Refugee Support Network (RSN) a fait état en 2016 de deux cas, dans lesquels de jeunes hommes rapatriés ont été tués en raison de leurs séjours, respectivement en Grande-Bretagne et en Norvège. L'un des meurtres a été imputé aux talibans. L'un des meurtres a été attribué aux talibans, tandis qu'aucun détail sur les auteurs n'a été donné dans l'autre.

Dans son étude, Friederike Stahlmann décrit le cas d'un rapatrié dont les talibans avaient appris le retour en une semaine, puis l'avaient capturé et maltraité pendant trois jours afin de le punir pour sa fuite et de le forcer à coopérer. Selon Friederike Stahlmann, les talibans ont arrêté deux autres rapatriés à un point de contrôle. Ils ont été soupçonnés, car ils ne portaient pas de barbe. Plus tard ils ont été maltraités, car ils étaient soupçonnés de travailler pour des «infidèles». Friederike Stahlmann a mentionné également deux rapatriés d'Australie, dont l'un a été tué par les talibans, et l'autre a été grièvement blessé, et ce, simplement parce qu'ils avaient séjourné dans un pays «infidèle». D'après Stahlmann, ces deux exemples montrent bien qu'un séjour en Occident suffit pour justifier des persécutions. Amnesty International a également noté dans son rapport annuel de 2019, que de nombreux Afghans, lors de leurs retours, ont de nouveau été confrontés à des menaces et de la violence de la part de groupes armés et de milices locales auxquels ils avaient tenté d'échapper. Des groupes islamistes visent également des institutions afghanes qui s'occupent de rapatriés. Le 31 juillet 2019, quinze personnes ont été tuées dans une attaque contre le département des réfugiés et des rapatriés à Jalalabad. Cette attaque a été revendiquée par «l'État islamique». »

(Vrije vertaling : "Bedreigingen en moorden op terugkeerders door de Taliban. Het Refugee Support Network (RSN) rapporteerde in 2016 twee gevallen waarin teruggekeerde jongemannen werden gedood als gevolg van hun verblijf in respectievelijk Groot-Brittannië en Noorwegen. Een van de moorden werd toegeschreven aan de Taliban. Een van de moorden werd toegeschreven aan de Taliban, terwijl in de andere geen details over de daders werden gegeven. In haar studie beschrijft Friederike Stahlmann het geval van een terugkeerder waarvan de Taliban binnen een week hoorde van zijn terugkeer, hem vervolgens gevangen nam en drie dagen mishandelde om hem te straffen voor zijn vlucht en hem dwong om samen te werken. Volgens Friederike Stahlmann hebben de Taliban twee andere terugkeerders gearresteerd bij een controlepost. Ze werden verdacht omdat ze geen baard droegen. Later werden ze mishandeld omdat ze ervan verdacht werden voor "ongelovigen" te werken. Friederike Stahlmann rapporteerde ook het geval van twee terugkeerders uit Australië, van wie er één werd gedood door de Taliban en de andere ernstig gewond raakte, simpelweg omdat ze in een "ongelovig" land waren gebleven.

Volgens Stahlmann laten deze twee voorbeelden zien dat een verblijf in het Westen voldoende is om vervolging te rechtvaardigen. Amnesty International merkte in haar jaarverslag 2019 ook op dat veel Afghanen bij hun terugkeer opnieuw te maken kregen met bedreigingen en geweld van gewapende groepen en lokale milities die ze hadden geprobeerd te verslaan. Islamistische groeperingen richten zich ook op Afghaanse instellingen die zich bezighouden met terugkeerders. Op 31 juli 2019 kwamen vijftien mensen om het leven bij een aanslag op het Department of Refugees and Returnees in Jalalabad. Deze aanval werd opgeëist door de "Islamitische Staat").

De stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimiseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen.

Meer dan een jaar na de regimeverandering, is er nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Echter, aangezien de Taliban nu de volledige macht

hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn.

Wij lezen toch in een artikel van september 2021 dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername van de Taliban :

"Afghans who have been refused asylum in Europe and have ended up back in Afghanistan are now in serious danger from the Taliban, an Afghan aid worker has told InfoMigrants.

Thousands of Afghans whose asylum claims in Europe have been rejected and have been deported to Afghanistan in recent years are at even greater risk since the Taliban took control of the country, says the founder of an Afghan NGO, Abdul Ghafoor.

(...)

*Over the past three weeks Ghafoor has received hundreds of messages from ex-returnees and their families who are stuck in the country and scared. "They are in hiding and trying to stay as low as they can," he said. "Few managed to get on evacuation planes. One or two have contacted me from Qatar."*⁵.

(Vrije vertaling : Afghanen aan wie asiel is geweigerd in Europa en die weer in Afghanistan zijn beland, lopen nu ernstig gevaar door de Taliban, heeft een Afgaanse hulpverlener aan InfoMigrants verteld.

5 InfoMigrants, « Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime' », 6 september 2021,

<https://www.infomigrants.net/en/post/34856/afghans-deported-from-europe-at-risk-from-barbaricregime>

Duizenden Afghanen wier asielaanvraag in Europa is afgewezen en de afgelopen jaren naar Afghanistan zijn gedeporteerd, lopen een nog groter risico sinds de Taliban de contrôle over het land hebben overgenomen, zegt de oprichter van een Afgaanse ngo, Abdul Ghafoor.

(...)

De afgelopen drie weken heeft Ghafoor honderden berichten ontvangen van ex-teruggekeerden en hun families die vastzitten in het land en bang zijn. "Ze zijn ondergedoken en proberen zo laag mogelijk te blijven", zei hij. "Weinigen zijn erin geslaagd om op evacuatievliegtuigen te komen. Een of twee hebben contact met me opgenomen uit Qatar."

De objectieve informatie op dewelke de verwerende partij haar beslissing staaft, is ook heel somber betreffende de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban. Wij lezen in het EASO-rapport van januari 2022 :

"On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. It was not clear whether Mujahid referred to returnees in general or only returnees who had committed crimes in this statement.

Two days after the Taliban takeover, the Indian newspaper The Print published an article on Afghan women in India fearing that their families could be targeted by the Taliban for sending them abroad to study. One woman had reportedly asked her family to destroy all pictures of her without a hijab or posing together with male friends as well as embassy documents and degrees. An Afghan law professor expressed a personal concern as often being critical of the Taliban in, for example, social media. The source stated to have taken down any connections with family members, as well as photos, from social media platforms, and claimed that 'a lot of people' take similar precautions to safeguard contacts that are still under Taliban control.

According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. On the other hand, the Taliban have prioritised passports for Afghan labours working abroad as that would mean an income for the country. So, on one level the Taliban might understand the economic aspect, but on another level, know that many abroad disagree with them.

An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left: they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', opposed to the population. They were said to have no 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'.

Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who wants to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts"⁶. [6 EASO, «

Afghanistan. Country Focus. Country of origin information report", januari 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

(Vrije vertaling : Op 30 augustus 2021 publiceerde de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung een interview met Taliban-woordvoerder Zabihulla Mujahid. Volgens Mujahid dacht hij dat velen Afghanistan uit angst verlieten vanwege propaganda, en dat de Taliban niet blij zijn dat mensen Afghanistan verlaten, hoewel iedereen met documenten het recht zou moeten hebben om te vertrekken. Op de vraag of Afghaanse asielzoekers in Duitsland of Oostenrijk met afgewezen asielaanvragen en die mogelijk ook misdaden hebben begaan, zouden worden toegelaten tot het land, antwoordde Mujahid dat ze zouden worden geaccepteerd als ze werden uitgezet en voorgelegd aan een rechtbank om te beslissen hoe verder te gaan. Het was niet duidelijk of Mujahid in deze verklaring refereerde aan terugkeerders in het algemeen of alleen terugkeerders die misdaden hadden begaan.

Twee dagen na de Taliban-overname publiceerde de Indiase krant The Print een artikel over Afghaanse vrouwen in India die vreesden dat hun families het doelwit zouden kunnen zijn van de Taliban omdat zij hen naar het buitenland hadden gestuurd om te studeren. Een vrouw had naar verluidt haar familie gevraagd om alle foto's van haar te vernietigen zonder hijab of poserende met mannelijke vrienden, evenals ambassadedocumenten en diploma's. Een Afghaanse professor in de rechten uitte een persoonlijke bezorgdheid omdat hij vaak kritisch was over de Taliban in bijvoorbeeld sociale media. De bron verklaarde alle connecties met familieleden en foto's van sociale-mediaplatforms te hebben verwijderd en beweerde dat 'veel mensen' soortgelijke voorzorgsmaatregelen nemen om contacten te beschermen die nog steeds onder controle van de Taliban staan.

Volgens een Afghaanse mensenrechtendeskundige was er een negatief verhaal over Afghanen die Afghanistan hadden verlaten onder Taliban-sympathisanten en enkele Taliban-segmenten. Volgens de bron werden mensen die vertrokken gezien als mensen die geen islamitische waarden hadden of op de vlucht waren voor dingen die ze hebben gedaan.

Aan de andere kant hebben de Taliban prioriteit gegeven aan paspoorten voor Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat dat een inkomen voor het land zou betekenen. Dus op het ene niveau begrijpen de Taliban misschien het economische aspect,

maar op een ander niveau weten ze dat velen in het buitenland het niet met hen eens zijn.

Een Afghaanse professor in de rechten beschreef twee verhalen van de Taliban over personen die Afghanistan verlieten om in westerse landen te gaan wonen. In één verhaal zeiden de Taliban dat mensen vluchten vanwege armoede en dat het niets te maken heeft met angst voor de Taliban, maar het leven is economisch beter in het Westen. Het andere verhaal ging over de elites die vertrokken: ze werden niet gezien als 'Afghanen', maar als corrupte 'poppen' van de 'bezetting', in tegenstelling tot de bevolking. Ze zouden geen 'roots' hebben in Afghanistan, dus zodra 'de buitenlanders' vertrokken, namen ze deze groep mee. Dit verhaal kan bijvoorbeeld ook activisten, mediawerkers en intellectuelen omvatten, en niet alleen voormalige regeringsfunctionarissen. Volgens de bron zeiden de Taliban vaak dat een 'goede moslim' niet zou vertrekken en dat velen die naar het Westen vertrokken niet 'goed genoeg moslims' waren.

Dr. Andrea Chiovenda en Dr. Melissa Kerr Chiovenda, antropologen aan de Zayed University, beschreven een soortgelijk verhaal dat mensen die willen vertrekken niet 'het juiste soort persoon' zijn en niet worden gezien als 'goede moslims'. Ze scheidden echter de traditie van Pashtun-mannen die voor perioden naar het buitenland gingen om te werken, wat een lange traditie is, van andere Afghanen die weggaan en in niet-moslimlanden blijven – wat niet 'de juiste manier is om het te doen'. Ze verklaarden verder dat in landelijke Pashtun-gebieden een persoon die naar Europa of de VS wil vertrekken in het algemeen met argwaan wordt bekeken, en zelfs personen met westerse contacten)

In het rapport van april 2022, waarop verwerende partij haar beslissing ook staat, lezen wij :

"There is limited information concerning the situation of persons perceived as 'Westernised' following the Taliban takeover. However, the Taliban have made clear statements regarding the required adherence to the Sharia"⁷. [7 EUAA, « Afghanistan. Country Focus», april 2022, <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-april-2022>, p. 81]

(vrije vertaling : Er is beperkte informatie over de situatie van personen die na de Talibanovername als 'verwesterd' werden beschouwd. De Taliban hebben echter duidelijke uitspraken gedaan over de vereiste naleving van de sharia).

In dergelijke omstandigheden, biedt verwerende partij ons absoluut geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer van verzoeker. Ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername, en ondanks het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername, is de beslissing voorbarig."

Aangaande de problematiek voor terugkeerders en verwestering is de Raad van oordeel dat, gelet op de gegevens waarover hij in de huidige fase van de procedure beschikt, de asielautoriteiten met een grote voorzichtigheid het onderzoek moeten doen van de vrees die wordt aangevoerd door een Afghaanse onderdaan die terugkeert uit het Westen, in het bijzonder omdat er nog steeds onduidelijkheden blijven

bestaan met betrekking tot de huidige perceptie en mogelijke behandeling van personen die het land hebben verlaten en geruime tijd in het Westen hebben doorgebracht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in theorie een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

Toch kan in het algemeen niet worden gesteld dat er een gegronde vrees voor vervolging kan worden verondersteld voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa alleen vanwege zijn of haar verblijf in deze regio. (zie in die zin, RvV (drie rechters) 12 oktober 2022, nr. 278 653, punt 4.3.9.)

Het is echter duidelijk uit de informatie die door de partijen in de verschillende fasen van de procedure werd voorgelegd, dat de volgende risicoprofielen kunnen worden geïdentificeerd:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

De twee risicoprofielen kunnen elkaar ook tot op zekere hoogte overlappen.

Wat betreft het toegedicht karakter van de voormelde profielen, is het gezien de door beide partijen voorgelegde informatie mogelijk dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Ook in de "Country Guidance: Afghanistan" wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als

‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging. Het komt aan verzoeker toe dienaangaande concrete elementen aan te voeren.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

In casu, en na aandachtig onderzoek van het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat hij ook niet beschikt over alle noodzakelijke elementen om met kennis van zaken te oordelen over de nood aan internationale bescherming in het licht van de vrees die hij aanvoert in verband met de verwestering of het overschrijden van religieuze, morele en/of sociale normen.

In de bestreden beslissing wordt immers geoordeeld dat verzoeker geen “concrete elementen” heeft aangehaald “waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”. Verweerder erkent daarbij dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening gehouden worden met risicobepalende omstandigheden.

Echter, na lezing van het administratief dossier en in het bijzonder van het gehoorverslag, moet de Raad vaststellen dat deze vrees door verweerder niet als zodanig werkelijk is onderzocht voordat de bestreden beslissing werd genomen, hoewel verweerder wel uit eigen beweging gemotiveerd heeft over de grond van die vrees in de bestreden beslissing, zonder evenwel verzoeker in de gelegenheid te stellen zijn argumenten dienaangaande naar voren te brengen. Verzoeker is hierover immers niet ondervraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de Raad wijst op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting.

Thans heeft verzoeker in het dossier nieuwe concrete elementen voorgelegd waaruit volgens hem kan blijken dat hij daadwerkelijk zou worden vervolgd indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst wegens zijn werkelijke of toegedichte verwestering. Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te betrekken in de beoordeling (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118)

In de voorgaande door verzoeker geciteerde rapporten van UNHCR en OSAR wordt gewag gemaakt van individuen die, wanneer zij terugkeerden uit Westerse landen, werden bedreigd, gemarteld of gedood omdat zij worden verdacht waarden te hebben aangenomen die met het westen worden geassocieerd. Wat betreft de tewerkstelling van verzoeker blijkt zoals hoger aangehaald uit een door verzoeker aangehaald rapport dat het eten van varkensvlees of het consumeren van alcohol zou kunnen worden beschouwd als een vorm van “afvalligheid” als gevolg van verwestering. Ook in de Guidance Note van EUAA van januari 2023 leest de Raad in de rubriek inzake “alcohol and drugs”: “Moreover, in April 2022, seven men were flogged and sentenced to imprisonment by the Taliban Supreme Court, inter alia for drinking alcohol.”

Ook wat betreft de aangehaalde buitenechtelijke relatie met de vriendin van Chinese afkomst, ter terechtzitting en in de aanvullende nota aangehaald, is voorzichtigheid aangewezen, in die zin dat dit gegeven verder onderzoek behoeft. Immers indien verzoeker zou kunnen worden beticht van ‘zina’, dan zou kunnen worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Dit omwille van het feit dat op 14 november 2022 de opperste leider Akhundzada alle taliban-rechters opdroeg om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft ‘zina’- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie

van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestrafning van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Het komt verzoeker evenwel toe om aangaande zijn voorgehouden relatie, sportieve en andere aangehaalde activiteiten concrete elementen aan verweerder voor te leggen of coherente verklaringen af te leggen, zoals hij dat reeds voor zijn tewerkstelling heeft gedaan. Daarnaast blijkt uit het dossier dat niet wordt betwist dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten begin 2021, dus voor de machtsovername, en dat hij heeft verklaard bij zijn vertrek 19 of 20 jaar oud geweest te zijn. Verder is zoals supra aangehaald het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving relevant. Dienaangaande wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is van een dorp dat eigenlijk al voor de machtsovername onder controle stond van de taliban, waarbij ook de malik de groepering genegen was. Verzoeker verklaarde dat vele dorpelingen behoorden tot de taliban en dat meer dan de helft van de lokale bevolking sympathiseerde met de groepering. De taliban legde bovendien eigen regels op aan de mensen en ging over tot gewelddadige straffen wanneer deze niet werden gehoorzaamd. Verweerder betwist dit niet in de beslissing en verwijst hiernaar. In de voorgelegde getuigenis van zijn werkgever wordt aangehaald dat verzoeker een vreemde taal, het Frans meer en meer machtig is. Bijkomend, gezien hetgeen onder 5.1. werd gesteld, dient eventueel ook rekening gehouden te worden met het profiel van de oom, indien verweerder dit aannemelijk zou achten, aangezien dit een element betreft dat de zichtbaarheid van verzoeker kan beïnvloeden.

Verweerder stelt ter zitting dat uit verzoeker zijn werk niet blijkt dat hij andere normen en waarden heeft, dat hij als volwassen persoon naar België is gekomen en familie heeft in Afghanistan. De Raad herhaalt dat zelfs indien uit de tewerkstelling op zich niet zou blijken dat verzoeker andere normen en waarden heeft, waarover thans geen uitspraak kan worden gedaan, ook toegeschreven westerse waarden en normen een grond voor vervolging kunnen zijn gezien de hoger aangehaalde landeninformatie (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet). Wat betreft de leeftijd blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker maar juist 18 of 19 jaar was als hij Afghanistan heeft verlaten. Nergens leest de Raad verder in de voorgelegde info dat het feit dat men familie heeft in Afghanistan een garantie is dat men geen vervolging zou riskeren in geval van een (toegeschreven) verwestering. Zoals supra aangehaald, blijkt overigens uit de het rapport "Afghanistan targeting of individuals", van de EUAA van augustus 2022, waarnaar verweerder verwijst in de beslissing, dat er ook melding wordt gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden.

Het komt aan verweerder toe om een gepersonaliseerd onderzoek van het geheel van deze elementen te verrichten, rekening houdend met het profiel van verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om in het kader van een devolutief beroep te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 april 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES